De koningin der poppen

bron
De koningin der poppen. G. Theod. Blom., Amsterdam 1867

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_kon002koni01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

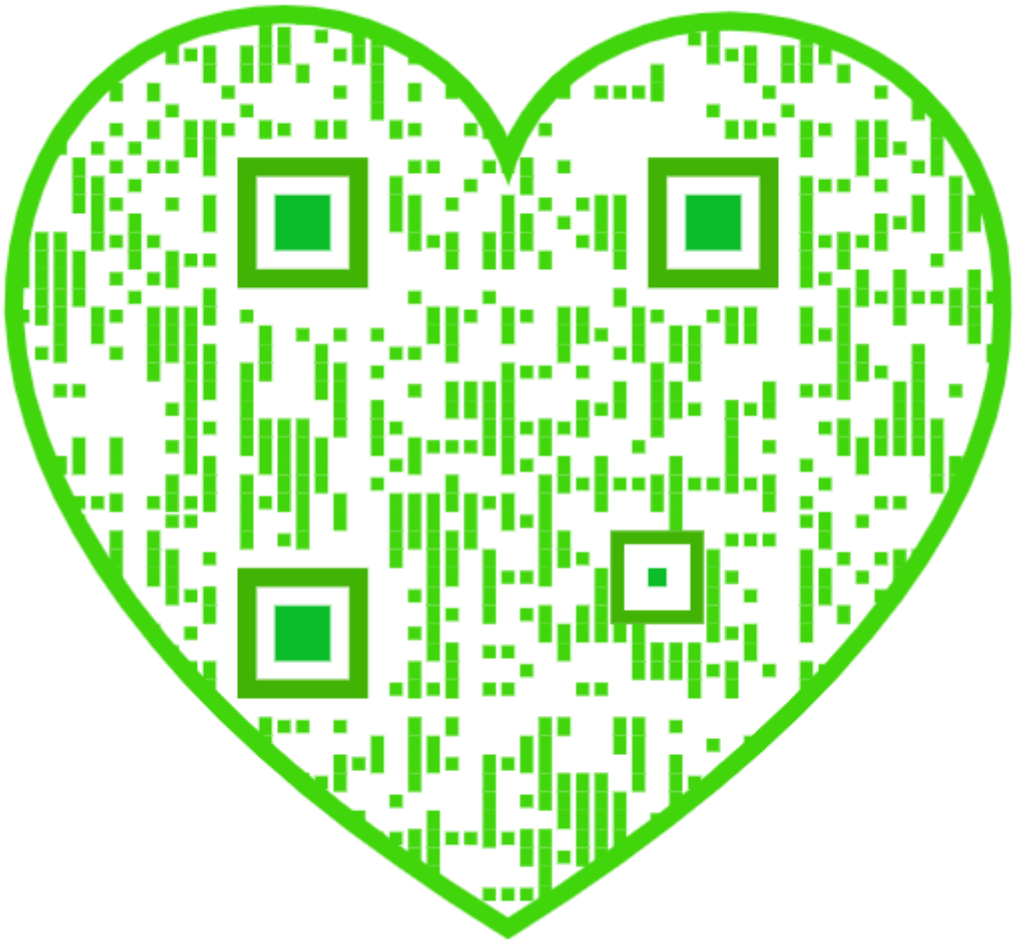

Het Magazijn.

In een groot speelgoed-magazijn was eene pop, die in pracht en schoonheid alle andere poppen verre overtrof. Hare oogen waren hemelsblaauw, en haar zwart, golvend haar viel in lange krullen langs hare schouders neder. Zij had een allerliefst mondje, waarom altijd een vriendelijke glimlach speelde en een heel mooi figuurtje. Zij was prachtig gekleed. Men had haar een gouden kroon op het hoofd gezet. Zij droeg een rose, zijden kleedje, dat met een licht blaauw lint met zilveren lovertjes was versierd, en aan hare kleine voeten droeg zij rose, satijnen schoentjes.

Ieder, die haar zag, riep uit: ‘O, dat is de koningin der poppen!’

Eens, toen zij met al de andere poppen alleen was, zeide de koningin tot haar: ‘Mijne lieve kinderen! daar men ons tegenwoordig toch laat spreken, kunnen wij wel wat met elkander praten; dan vervelen wij ons niet!’

De poppen waren zeer verwonderd, toen zij hare koningin zoovele woorden na elkander hoorden zeggen. Zij wilden antwoorden, doch riepen allen te gelijk: ‘Piep, piep!... Piep, piep!’ Zij konden nog niet goed praten.

‘Gij weet, mijne lievelingen!’ hernam de koningin, ‘dat men mij tot vorstin verkozen heeft, en dat er zoo veel geld voor mij moet worden betaald. Dus zal niemand mij durven koopen en ik hier zeer

lang moeten blijven. Met u allen zal het beter gaan. Gij zult voor meisjes van verschillenden leeftijd worden gekocht. Gij zult veel zien en vooral veel hooren. Van tijd tot tijd zal men u wel eens weder hier brengen, om het een of ander aan uw persoon of uwe kleeding te laten herstellen. Doet mij dan toch het genoegen en vertelt mij eens, hoe het u in de wereld gaat en hoe ge u daarin gedraagt!'

De poppen riepen allen in verrukking uit: 'Piep! piep!... Mie! mie!' doch zoo hard, dat onze koningin er bijna doof van werd.

'Men kan wel aan u hooren, dat ge nog nieuwe poppen zijt!' sprak Hare Majesteit tot haar. 'Maar ik hoop, als ik u wederzie, dat ge dan even zoo spreken zult als de jonge meisjes, aan wien ge zult toebehooren, en ik ben er nieuwsgierig naar, wie van u mij dan het meest te vertellen zal hebben!'

Op eens hoorde onze koningin een geraas achter zich, alsof er iemand op klompen kwam aanloopen.

'Rouic. ouic. ic!' riep te gelijker tijd eene spotachtige stem. 'Wat vertellen die jonge dames daar toch aan elkander?... Rouic. ouic. ic!'

'Mijnheer Jan Klaassen!' zeide de koningin, zich omkeerende, tot den nieuw aangekomene. 'Ge moogt deelgenoot onzer geheimen zijn; want, hoewel het uwe gewoonte is, met alles te spotten, zoo weten wij toch, dat gij een goed hart hebt!... Maar stil! Daar komen menschen aan! Laat toch niemand bemerken, dat ge kunt spreken, mijne lievelingen! want men koopt niet gaarne eene pop, die alles kan vertellen, wat zij hoort en ziet!'

Het poppetje leert loopen.

Eene jeugdige moeder, die haar dochtertje, Louise genaamd, aan de hand hield, trad het magazijn binnen. Louise mogt voor zich-zelve eene pop uitkiezen, en eene voor haar nichtje Anne. Het kleine meisje vond al de poppen zoo mooi, dat zij bijna niet wist, welke zij nemen zou. Voor haar nichtje Anne verzocht zij hare mama een lief klein piep-poppetje te koopen, dat in een wiegje lag, en waarbij eene mooije luijermand behoorde, om het poppetje aan te kleeden. Voor zich-zelve koos zij eene dame uit, die gekleed was, om naar eene partij te gaan.

Het lichte, blaauwe, gazen jurkje van deze pop was met gouden sterretjes bezaaid. Zij droeg een kransje van rozen en vergeet-mijnietjes in het haar, en een bouquet van de schoonste bloemen in hare hand. Om haren hals droeg zij een gouden kettingje, met eene médaillon er aan, en twee gouden armbanden versierden hare armen.

Louise en Anne kwamen iederen dag bij elkander. Zij hadden vele vriendinnetjes, die dikwijls bij haar mogten komen spelen. Toen de twee nichtjes hare poppen aan de vriendinnetjes lieten zien, vonden

allen het piep-poppetje allerliefst, en kusten het verscheidene malen; maar de schoone dame, met de bal-jurk aan, werd zóó mooi gevonden, dat men haar niet genoeg kon bewonderen.

Marie, de oudste en verstandigste van de vriendinnetjes, was een zeer lief meisje. Zij wist altijd aardige spelletjes te verzinnen, zoodat iedereen haar gaarne bij zich had. Marie bezat zelve geene pop; doch zij gevoelde dit gemis minder, daar zij altijd met de poppen van hare vriendinnetjes mogt spelen.

'Wat zult ge toch met die mooi aangekleede dame doen?' vroeg Marie, toen men haar de nieuwe pop van Louise liet zien. 'Wij kunnen niet met haar spelen. Het beste is, haar op eenen grooten stoel te plaatsen, en haar van tijd tot tijd eens te bewonderen. Wij kunnen haar zelfs niet mede nemen, als wij visites gaan maken; want men maakt geene visites met eene bal-jurk aan. Kom! wij zullen liever met het piep-poppetje gaan spelen! Arme kleine! Zij huilt in haar wiegje! Zij verveelt zich zeker! Zie eens, hoe lief zij de armpjes naar ons uitsteekt! Zij wil loopen! Kom dan, lieve kleine!... kom dan!... kom dan!... Wij zullen u leeren loopen.'

Goeden avond, lieve pop!

Louise was zeer te leur gesteld, dat zij eene pop had gekozen, die te mooi was gekleed, om er mede te kunnen spelen, en zij verzocht hare mama, om haar te mogen verruilen voor eene, die eenvoudiger kleèren droeg. Hare mama stemde hierin toe, en de pop werd naar het magazijn terug gebragt.

'Goeden avond, lieve Pop!... Wat zie ik!... Komt gij nu al terug?' zeide de koningin tot de mooi aangekleede pop. 'Gij ziet er nog zoo mooi uit en zijt nog zoo geheel nieuw! Waarom heeft men u weèr hier gebragt?'

'Helaas, shoone koningin!' antwoordde de pop, 'mijne nieuwheid en frischheid bewijzen u, hoe weinig men zich met mij bemoeid heeft. O, wat ben ik blijde, dat ik weder in de glazen kast te pronk sta! Ik gevoelde mij zoo ongelukkig in die kartonnen doos, waarin ik bewaard werd! Het geluk der jonge meisjes,

aan wie ik toebehoorde, bestaat op dit oogenblik in een piep-poppetje, waarvoor zij allerlei jurkjes en mutsjes maken. Telkens zien zij, of de tandjes van de kleine schreeuwster al uitkomen, en verzorgen haar op allerlei wijzen. Anna vraagt iederen avond aan hare mama, of het 's nachts ook te koud voor de kleine zou zijn, en of men haar ook een warm kruikje zou geven. Zij bakert haar iederen avond in, en wiegt haar in slaap. Daarna zet zij de wieg achter hare bedgordijnen, opdat het poppetje geen togt zal vatten.

Ik hoop maar, dat mij nu iemand koopen zal, die meer gevoel voor mijne schoonheid zal hebben, van wie ik vele mooije jurkjes krijg en die dikwijls met mij zal gaan wandelen; want bewonderd te worden en uit te gaan, is mijn grootste geluk.'

De koningin antwoordde niets; maar wij gelooven, dat zij er zich over bedroefde te bemerken, dat deze pop aan niets anders dacht dan aan ijdelheid en vermaak.

Het ontbijt van Betsy.

Onze kleine Louise was zoo bevreesd, dat zij weder eene verkeerde keuze zou doen en eene ijdele pop zou kiezen, dat zij besloot, nu een boerinnetje te nemen, met eene kap op, korte rokken aan en een wit, linnen boezelaar voor. Het kleine dienstmeisje, dat men Klaartje noemde, zag hare meesteres wel een beetje dom aan, maar toch zoo goedhartig en vrolijk, dat al de meisjes er verrukt over waren.

Eenige dagen daarna werden de vriendinnetjes zeer aangenaam verrast. Twee van haar, Charlotte en Ida genaamd, die beiden op denzelfden dag jarig waren, kregen van hare mama, de eene eene mooije pop, en de andere eene groote, mooi gemeubeleerde poppenkamer, waarin niets ontbrak. Er stond zelfs eene bloemvaas in, die met frissche bloemen was gevuld, op een rozenhouten tafeltje, waarop een klein, prachtig fluweelen portret-album lag.

De nieuwe pop, die men Betsy noemde, was ook wel waardig, zulk eene mooije kamer te mogen bewonen. Zij werd er onder algemeene toejuichingen heen geleid. Klaartje werd tot haar dienstmeisje benoemd. Gekleed in een helder ochtendgewaad, werd de nieuwe Mevrouw in een vergulden stoel bij den schoorsteen geplaatst, en op een tafeltje, naast haar, werden een bordje, een kopje en een schoteltje gezet.

'Komaan, Klaartje!... Maak wat voort!' riepen de meisjes, 'Mevrouw verlangt haar ontbijt te gebruiken! Breng spoedig de chocolade!'

De poppen zijn ziek.

Eenige maanden daarna kwam Klaartje in het magazijn terug. Haar regterarm was in een' doek gewikkeld.

‘Wel, kindlief!’ zeide de koningin tot haar, ‘vertel mij eens!... zijt gij tevreden in uwe nieuwe betrekking?’

‘Dat gaat nog al. Mevrouw de koningin!’ zeide Klaartje, ‘hoewel jufvrouw Louise niet zeer gemakkelijk is. Men moet in de zaal komen, als het tijd is om in de keuken te zijn. Telkens roept en beknort zij mij, waar iedereen bij is. Voor de kleinste onachtzaamheid zet zij mij de kamer uit. Daardoor is mijn arm nu ook gekneusd! Indien de wezenlijke meiden zulk een lot moeten ondergaan, o! dan ben ik blijde, dat ik maar eene pop ben!’

De koningin keek ernstig voor zich, terwijl Klaartje vervolgde: ‘Jufvrouw Marie is een allerliefst meisje. Iedereen is blijde, als zij mede speelt. Zij beveelt met zulk een bedaard en zacht gezigtje,

zoo als iedereen het zeker doet, die waarlijk welopgevoed is. Gisteren had men ons allen te bed gelegd; want wij waren verkouden. De poppen kregen gerstewater te drinken. Zij mogten mooije platen zien, en de meisjes lazen haar verhaaltjes uit prenteboekjes voor, opdat zij zich niet zouden vervelen; doch niemand dacht aan mij, omdat ik maar eene meid ben! Maar jufvrouw Marie, die altijd even lief is, kwam bij mij zitten en zeide tot mij: Arme Klaartje! ik zal u een poosje gezelschap houden; want gij hebt geene moeder en geene vriendinnetjes, die voor u zorgen!'

De poppen krijgen les.

Men had den arm van Klaartje weder gemaakt, en nu wachtte zij, dat men haar terug kwam halen. Zij hield hare groote oogen gedurig op de deur van het magazijn gevestigd, en strekte hare armen uit, alsof zij naar buiten wenschte te gaan. ‘Verlangt gij er zoo naar, mij te verlaten, Klaartje?’ vroeg de koningin droevig. ‘O, vergeef het mij, mijne koningin!’ antwoordde Klaartje, ‘dat ik zoo gaarne wil vertrekken; want de poppen krijgen dezen morgen les van de jonge meisjes, en jufvrouw Marie heeft mij een nieuw schrijfboekje beloofd. Zij zal mij zelve leeren. Het is waarlijk een genoegen, door haar te worden onderwezen! Zij is zoo zachtzinnig en geduldig; maar als jufvrouw Louise zich met mijne lessen bemoeit, mag ik zeker niet naar de bruiloft van mijn nichtje gaan;

want jufvrouw Louise is zoo gaauw boos! Zij zal mij gedurig beknorren, mij in een hoek zetten, en zeggen, dat ik een domoor ben, waar iedereen bij is. Verleden zeide zij: dat zij het zoo aangenaam vond gestreng te zijn, als men meesters is!'

Naauwelijks had Klaartje dit gezegd, of men kwam haar halen. Toen zij in het papier werd gewikkeld, gaf zij zulk eene luiden kreet van blijdschap, als zij nog nimmer in haar poppenleven geslaakt had.

Mevrouw Betsy brengt de Koningin der Poppen een bezoek.

Op hare beurt kwam Mevrouw Betsy eenigen tijd in het speelgoed-magazijn doorbrengen.

‘Het leven in de groote wereld zal u zeker wel goed bevallen?’ zeide de koningin tot hare bezoekster. ‘Gij bewoont een prachtig en gemakkelijk huis en zijt omringd door lieve vriendinnetjes, die u allerlei oplettendheden bewijzen!’

‘Uwe Majesteit schijnt zeer goed onderrigt te zijn!’ antwoordde Betsy. ‘Ik moet dikwijls visites maken en terug ontvangen. Dat gaat zoo, als men een zekeren rang in de maatschappij bekleedt. Gij zult u wel kunnen voorstellen, Vorstin, hoe moeijelijk het mij daardoor wordt, voor mijne huishouding te zorgen. Gelukkig, dat de meisjes, die mij omringen, zoo vriendelijk voor mij zijn en mij zoovele beleefheden bewijzen, zoo dat alles steeds in de beste orde bij mij is. Mijn linnengoed ligt altijd netjes gevouwen in de kast. Nimmer ontbreken er

haken of oogen aan mijne japonnen en nooit ligt er stof op mijne meubelen. Na al hetgeen ik wel eens door eenige mama's heb hooren vertellen, is het zoo netjes niet bij alle poppen. Ik geloof zelfs, dat, indien Jufvrouw Marie niet altijd zoo oplettend was, mijne kamer er dikwijls zeer slordig zoude uitzien. Klaartje zeide mij gisteren, dat mijn mooije hoed met veêren uit den zak van Louise te voorschijn kwam, en een van mijne laarsjes werd verleden week in haar werkdoosje gevonden, toen zij op theevisite was!'

De poppen hadden gaarne eens hartelijk gelagchen; maar zij durfden niet, daar de koningin nimmer gedoogde, dat men zich met de gebreken van anderen vermaakte.

Het arme kind krijgt ook een popje.

Op zekeren morgen, toen de zon het magazijn met hare vriendelijke stralen verlichtte, zagen de poppen in eenen hoek een poppetje zitten, dat er zeer leelijk en slordig uitzag en met een verlegen gezigtje naar haar opzag. Indien de poppen gevoel hadden gehad, zouden hare hartjes zeker van aandoening hebben geklopt en hare roode wangetjes verbleekt zijn, bij het aanschouwen van zulk een voorwerp, dat bijna niet als eene pop te herkennen was. Hare wangen waren paars. Eene groote, zwarte pleister was op haar voorhoofd, digt bij haar oog, geplakt. Hare roode armpjes waren gebroken en met eenen band aan hare schouders genaaid; terwijl zij, helaas! geene beenen meer had. De koningin, die zeer zachtzinnig van aard was, zeide met eene vriendelijke stem tot de ongelukkige pop:

‘Ik zie aan u, dat ge eene vreemdelinge zijt! Wees maar niet bang voor ons! Wij zullen u wel helpen en beschermen! Vertel ons eens, hoe gij hier zijt gekomen!’

‘Mevrouw!’ zeide de ongelukkige pop, ‘ik kom uit Duitschland, waar men niet zoo bekwaam is als hier, en ook niet zoo goed voor de poppen zorgt. Gisteren hebben eenige lieve meisjes mij voor vijf stuivers gekocht, en nu maken zij nieuwe kleêrtjes voor mij, en dan zullen zij mij aan een arm, ziek kindje geven, dat Mietje heet en geen speelgoed heeft. Mietje zal zeker wel blijde met mij zijn, en terwijl zij met mij speelt, kan hare moeder werken, om den kost te verdienen!’

De koningin was zeer tevreden over dit verhaal en verliet de pop met een vriendelijk lachje.

Weldra hadden de vriendinnetjes de kleêrtjes gereed gemaakt en bragten de pop toen aan het arme, zieke kindje, dat haar hartelijk bedankte voor het fraai geschenk, de pop in hare armen nam en daarna naast zich op het kussen legde, en haar van het lekkers gaf, dat de meisjes voor haar hadden medegebragt. O, Mietje was zoo blijde met haar poppetje, en hare moeder niet minder; want nu kon zij rustig bij haar bedje zitten werken, zonder telkens door haar te worden geroepen.

Het gekostumeerde bal.

Al onze lieve, jonge meisjes hadden poppen gekregen van hare mama's, om zich in het knippen en naaijen te oefenen. Zij mogten hare poppen zoo mooi aankleeden als zij maar wilden; doch de kleêrtjes moesten zij-zelven maken, hetgeen zij dan ook gaarne deden. Marie was altijd meesteres en knipte de patronen. Charlotte deelde het werk uit en Ida moest opletten, of er wel netjes genaaid werd, en of de steken ook te groot werden.

Eens gingen onze vriendinnetjes te zamen wandelen, en de poppen, die alleen te huis waren gebleven, namen deze gelegenheid waar, om zamen wat te praten.

'Het schijnt wel,' zeide Mevrouw Betsy, 'dat men zich op dit oogenblik niet veel met ons bemoeit! Het is waar: wij worden redelijk wel onderwezen, en voor ons toilet hebben wij niets meer noodig!'

‘Ja!... Dat is zoo!’ zeide Klaartje. ‘Ik heb zoovele jakken en boezelaars, als ik voor mijne dienst noodig heb!’

‘En wij hebben zoovele mooije jurken, mantels en hoeden!’ riepen de andere poppen.

Er behoefde dus waarlijk niets meer voor haar te worden gemaakt. Maar daar bragt de naaister van de mama van Marie, den volgenden dag, een stapel mooije lappen gaas en tulle van allerlei kleuren voor Marie mede, benevens eenige groote, satijnen linten en strikken. O, hoe blijde waren die lieve meisjes, toen Marie haar alles liet zien. Zij besloten, een gekostumeerd bal te geven; ofschoon de keuze van de kostumes nog al moeijelijk was. Men bedacht en maakte alles. Eindelijk brak de gelukkige dag aan, dat het werk gereed was, en het bal zou gegeven worden. O, hoe sierlijk waren de poppen nu gekleed! Men kon ze waarlijk niet meer herkennen met hare fraaije pakjes aan. De eene was gekleed als eene Amerikaansche-, eene andere als eene Oostersche slavin. Hier danste een Chinees met een heidinnetje, en daar wandelde een Afrikaan zeer vertrouwelijk met een herderinnetje.

Het souper.

Eene der poppen, die naar het magazijn werd terug gebragt, omdat hare tanden door het eten van suikergoed en koekjes waren beschadigd, vertelde aan de koningin, hoe alles zich op de partij had toegedragen.

‘Nadat wij genoeg hadden gedanst,’ zeide zij, ‘kwam Klaartje ons zeggen, dat het souper gereed was. Wij gingen toen aan tafel, en Klaartje stond met een servet over den arm achter ons, om ons te bedienen. Wij aten van een fijn, porselein servies. Door den glans van al het licht schitterden het zilverwerk en de verguldt vazen met bloemen in al hun luister. Wij zelven lachten van vreugde en bewondering. De vriendinnetjes bedienden ons eerst en daarna zichzelven van al het lekkers, dat op de tafel stond.

Toen het souper was afgeloopen, verzamelde Marie de overgeschoten

brokjes in een mandje, en verzocht zij de meisjes, om deze met haar naar het zieke kindje te brengen. Men was verrukt over dit voorstel, en wij mogten met haar medegaan naar het arme Mietje, dat nog nooit zulk een mooi gekleed gezelschap in hare koude, sombere kamer gezien had. Toen de meisjes in hare eigene, mooije kamer terug keerden, waren zij niet vrolijk gestemd en hadden ook geen lust meer in het spelen. Ida zeide: dat zij bemerkt had, dat het arme, zieke Mietje gerstewater zonder suiker dronk. en dat vond het snoepstertje, dat zooveel van suiker hield, al heel erg. Charlotte was verkleumd van koude; want er was geen vuur bij Mietje in de kamer. En eindelijk had Marie de moeder van het zieke kindje zien weenen.'

'Ik weet,' zeide zij, 'dat de arme vrouw morgen hare huur moet betalen, en zij heeft geen geld!'

De poppenkast.

Elk meisje beloofde zooveel te geven als zij bezat, om de arme vrouw te helpen; doch, toen alles bij elkander was gelegd, bemerkte zij, helaas! tot hare groote droefheid, dat er nog niet genoeg was! Eensklaps sprong Marie van blijdschap in de kamer rond en klapte in hare handen.

‘O, daar bedenk ik iets!’ riep zij uit. ‘Mijn broeder heeft eene poppenkast, waarmede wij tooneeltje kunnen spelen!’

Daarop nam zij Charlotte, die het grootste praatstertje van het geheele gezelschap was, bij de hand, en fluisterde haar iets in het oor, dat Charlotte zeker heel aardig vond; want zij zette dadelijk een vrolijk gezigt en plaatste met Marie de stoelen naast elkander, tegenover het tooneeltje. Die zitplaatsen werden bestemd voor de vriendinnetjes met hare poppen. Daarna gingen zij naar de mama's van de meisjes, en verzochten haar, bij de voorstelling tegenwoordig te willen zijn.

Nadat ieder plaats had genomen, werd het scherm opgehaald, en zag men Pierrot met Colombine, zijne vrouw, die in eene mand hunne geheele kleine familie wegdroegen; terwijl de eigenaar van het huis, waarin zij gewoond hadden, hen achtervolgde, omdat zij waren verhuisd, zonder hem de huur van zijne woning te betalen.

Jan Klaassen sloeg daarop, volgens gewoonte, den commissaris van policie en de dienders, die het arme huisgezin naar de gevangenis wilden geleiden, zette hen de deur uit, en vertelde aan de toeschouwers, dat de meisjes, die dit vermaak hadden bedacht, ook eene arme moeder kenden, die hare huur niet kon betalen, en wier kindje erg ziek was.

Daarop gaf Marie de mooiste der poppen een mandje in de hand, en geleidde haar naar iedere mama, zeggende, terwijl zij eene vriendelijke buiging maakte:

‘Voor de armen, als het u belieft, Mevrouw!’

De mama's begrepen weldra, wat de bedoeling der meisjes was. Zij juichten haar hartelijk toe, en vulden het mandje met zilvergeld.

De prijsuitdeeling.

Bij het vervullen van zijn' liefderijken rol, om de geregtsdienaars te verjagen, was Jan Klaassen zoo in vuur geraakt, dat hij een van zijne mooije klompen had verloren. Men bragt hem dus naar het speelgoed-magazijn terug.

'Rouic... ouic... ic!' riep hij luidkeels uit, terwijl hij buiten adem voor de voeten der koningin nederviel. 'Ik heb zulke lieve meisjes leeren kennen!'

Daarop verhaalde hij aan hare Majesteit al wat er was voorgevallen.

'Helaas!' zuchtte de koningin. 'Ware ik slechts eene eenvoudige pop, om ook aan zulke beminnelijke meisjes te mogen toebehooren!'

Het Paaschfeest naderde, en de meisjes hadden te zamen afgesproken, dat zij bij die gelegenheid prijzen aan hare poppen zouden uitdeelen. Zij hadden fraaije armbanden, oorbellen, ceintuurs, werkdoosjes en boekjes van hare mama's gekregen en dat alles sierlijk op eene tafel geplaatst. De poppen hadden allen voor het feest nieuwe witte jurkjes gekregen en zagen er allerliefst uit.

Eene aangename verrassing viel onze vriendinnetjes tevens te beurt. Toen zij de kamer binnentraden, om met de uitdeeling der prijzen te beginnen, zagen zij de koningin, de schoone koningin der poppen, voor de tafel zitten, en hoorden zij eene stem, die zeide:

'Mijne lieve meisjes! het aangenaamste voorregt eener koningin is: de goede daden harer onderdanen te beloonen. Ik heb vernomen, dat uwe mama's zeer tevreden over u zijn; daarom ben ik met

genoegen hier gekomen, om u de belooningen te schenken, die gij verdiend hebt!'

Het kleine poppetje en Anne kregen ieder prijzen tot aanmoediging.

Klaartje en Louise ieder een prijs voor het lezen, het schrijven, en voor gehoorzaamheid en vlijt.

Betsy en Charlotte een prijs voor orde en een prijs voor de handwerken.

Marie een prijs bij uitnemendheid.

Toen vervolgde Hare Majesteit:

'Wij verklaren, als koningin der poppen, dat wij onze kroon en onzen titel gaarne willen afstaan, om aan het lieve gezelschap, dat hier tegenwoordig is, te mogen toebehooren, en aan jufvrouw Marie inzonderheid!'

Een daverend gejuich en handengeklap, waaraan geen einde scheen te komen, liet zich daarop hooren.

Toen de opschudding, die de woorden der koningin hadden te weeg gebragt, eenigszins was bedaard, zag men Jan Klaassen te midden van het gezelschap verschijnen. Daar stond hij met doordringende oogen iedereen aan te kijken, terwijl hij zijne regter hand op het hart legde. Hij groette eerbiedig en zeide:

'Rouic, ouic, ic!... Ik had niet gedacht, mij in uw midden te zullen bevinden, lieve meisjes! Men heeft mij altijd gezegd, dat de Jan Klaassens zeer ondeugend zijn en ik geloofde het ook; want ik gevoelde mij altijd regt gelukkig, als ik klappen mogt uitdeelen, vooral aan slechte menschen! O, die kon ik nimmer hard genoeg naar mijn zin raken! Maar nu ik mij in uw midden bevind, gevoel ik, dat ik ook een hart bezit, omdat het goode, dat gij doet, mij treft! Ik heb u lief, mijne kinderen!... Rouic, ouic, ic!... Indien gij nu gaarne eens een mooi verhaaltje wilt hooren, kom dan maar bij Jan Klaassen; die zal u met genoegen altijd iets vertellen, als ge ten minste lust hebt om te luisteren!... Rouic, ouic, ic!'